

Instytut Pamięci Narodowej

<https://ipn.gov.pl/pl/upamietnianie-i-identyfikacje/upamietnianie-walk-i-meczenstw/dekomunizacja/zmiany-nazw-ulic/nazwy-ulic/nazwy-do-zmiany/38477,ul-Rapackiego-Adama.html>
02.03.2026, 22:44

ul. Rapackiego Adama

25.01.2017

W ocenie Instytutu Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu nazwa powyższa powinna zostać zmieniona jako wypełniająca normę art. 1 Ustawy o zakazie propagowania komunizmu lub innego ustroju totalitarnego przez nazwy budowli, obiektów i urządzeń użyteczności publicznej (Dz.U. RP z 2016 r. poz. 744).

Adam Rapacki (1909–1970) – ekonomista, aktywista i wysoki funkcjonariusz partii komunistycznej i PRL w okresie stalinizmu i po 1956 roku, m.in. minister szkolnictwa wyższego oraz minister spraw zagranicznych PRL.

Urodził się w 1909 r. W okresie międzywojennym studiował w szkole Głównej Handlowej, był pracownikiem Spółdzielczego Instytutu Naukowego i działacz Towarzystwa Uniwersytetu Robotniczego.

W 1939 r. dostał się do niewoli niemieckiej i całą wojnę spędził w oflagach. Powrócił do kraju w lipcu 1945 roku. Dopiero wówczas zaangażował się w działalność prokomunistycznej PPS Osóbki-Morawskiego, w której już w 1946 roku został funkcyjnym aktywistą – członkiem Rady Naczelnej i sekretarzem Centralnego Komitetu Wykonawczego. Jako publicysta uczestniczył w kampaniach propagandowych komunistów, wymierzonych w działalność PSL, Stanisława Mikołajczyka i obozu niepodległościowego w Polsce. W sfabrykowanych przez komunistów „wyborach” w 1947 roku przydzielono mu „mandat poselski”. Z woli partii komunistycznej zasiadał także w kolejnych „sejmach PRL” – w sumie przez kolejne 22 lata.

Równolegle w 1947 roku został ministrem żeglugi. W okresie dojrzałego stalinizmu był działaczem centralnych struktur komunistycznej PZPR. W XII 1948 został członkiem Komitetu Centralnego PZPR i zasiadał we władzach partii przez kolejne dwadzieścia lat (do XII 1968). W latach dojrzałego stalinizmu był członkiem najściślejszego kierownictwa partii – Biura Politycznego KC PZPR (1948–1954). Jednocześnie w latach 1950–56 był ministrem szkolnictwa wyższego.

Od kwietnia 1956 r. przez kolejnych 12 lat był ministrem spraw zagranicznych PRL. W latach 1956–1969 ponownie był członkiem Biura Politycznego KC PZPR. Po fali komunistycznych czystek antysemitkich w 1968 ustąpił ze stanowisk w partii i w państwie (zgłosił rezygnację) – w 1969 r. Wkrótce potem zmarł (1970).

W PRL był sztucznie kreowany na jednego z ważnych twórców pokojowej polityki międzynarodowej, choć w rzeczywistości w pełni realizował priorytety sowieckiej polityki i propagandy na arenie międzynarodowej. W 1957 roku na forum ONZ wystąpił z planem utworzenia strefy bezatomowej w Europie Środkowej, co zostało propagandowo nagłośnione jako jeden z elementów tworzenia „pokojowej” polityki obozu sowieckiego w Europie. W rzeczywistości tego rodzaju inicjatywy zmierzały do osłabienia sytuacji strategicznej NATO w stosunku do Związku Sowieckiego.

(mkkr)

[Poprzedni Strona](#)
[Następny Strona](#)